

۱ فروردین؛

آغاز سال ۱۴۰۱ شمسی

نوروز که می‌شود، از برگ‌های نوشکفته‌ی درختان تا اسکناس تانخورده در میان قرآن، همه حکایت از یک چیز دارند: نوشتن. گویی طبیعت با تمام توانش در صدد است هنرنمایی جدیدی از خالق خویش به تماشا بگذارد که خالق نوآفرینش «هماره در کاری نو و جدید است» (الرحمن/۲۹).

نسیم باد نوروزی که بوی بهار را برایمان به ارمغان می‌آورد، «نویدبخشی است که پیشاپیش خبر از رحمت پروردگارش می‌دهد» (فرقان/۴۸).

ابرهای سرگردانی که آسمان بهاری را احاطه می‌کنند، «بشارت از آبی پاک دارند» (فرقان/۴۸) که قرار است تا سرآغاز رویشی جدید همراهی‌مان کنند. و اما موسیقی بهار صدای گاه‌به‌گاه رعد و برقی است که «بیم و امید را نشانمان می‌دهد» (روم/۲۴).

بادها می‌وزند، ابرها می‌آیند، بر هم می‌کوبند و فریاد می‌کشند. گاه می‌ترسانندمان و گاه لبخند بر لبمان می‌نشانند. باران رحمت از آسمان فرو می‌بارد و «زمین مرده‌مان را زنده می‌کند» (روم/۲۴) تا درهم‌تنیدگی مرگ و زندگی را نشانمان دهد و به یاد آورد که «خداوند این‌چنین مردگان را بر می‌انگیزاند» (اعراف/۵۷). باشد که پند گیریم!

۱۲ فروردین؛

روز جمهوری اسلامی ایران

آغاز سال ۱۳۵۸، اکثریت قریب‌به‌اتفاق (۹۸/۲ درصد) ملت ایران با دادن رأی موافق به جمهوری اسلامی، دفتر ۲۵۰۰ ساله‌ی نظام سلطنتی را در ایران بستند و فصل جدیدی را به روی خود گشودند که به تعبیر امام (ره) «روز امامت امت و روز فتح و ظفر ملت» نام گرفته است.

«مبارک باد بر شما روزی که پس از شهادت جوانان برومند و داغ دل مادران و پدران، دشمن غول‌صفت و فرعون‌زمان را از پای در آوردید و با رأی قاطع به جمهوری اسلامی حکومت عدل الهی را ایجاد نمودید» (صحیفه‌ی امام خمینی ره، ج ۶).

زهرا نظام‌الدینی

۲۳ فروردین؛ وفات حضرت خدیجه (س)

دستان خدیجه در دستان پیامبر خداست و چشمان اشکبار فاطمه (س) به مادر که لحظات آخرش را سپری می‌کند، دوخته شده است. خدیجه که زمانی ثروتمندترین زن عرب بود، اکنون تنها دارایی‌اش رضایت خدا و محمد(ص) است. رسول خدا (ص) به چشمان خدیجه می‌نگرد و به یاد می‌آورد که شب معراج، هنگام مراجعت، جبرئیل از او خواسته بود سلام خدا و سلام او را به خدیجه برساند. وقتی محمد(ص) سلام خدا و جبرئیل را به او ابلاغ کرد، بانوی بزرگوار فرمود: «إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّلَامُ وَ فِيهِ السَّلَامُ وَ إِلَيْهِ السَّلَامُ وَ عَلِيٌّ جِبْرِئِيلُ السَّلَامُ» (مجلسی، ج ۱۶: ۸).

۲۸ فروردین؛ ولادت امام حسن مجتبی (ع)

ماه رمضان که به نیمه می‌رسد، مژده‌ی ولادت کریم اهل بیت، امام حسن مجتبی (ع)، برکت این ماه را دوچندان می‌کند؛ مردی که با آمدنش به جود و کرم معنایی دیگر می‌بخشد و بالاترین مصداق بزرگواری و بخشش را به نمایش می‌گذارد.

کنیزی را به شاخه گلی آزاد می‌کند (مناقب، ابن شهر آشوب، ۱۸: ۴). غذایی را با حیوانی تقسیم می‌کند و می‌گوید: «شرم دارم از اینکه جانداري به صورت من نگاه کند، من در حال غذاخوردن باشم و به او غذا ندهم» (مجلسی، ۴۳: ۳۵۲). با همسایه‌ی یهودی‌اش به بزرگواری و رحمت رفتار می‌کند (تحفه‌الواعظین، ۲: ۱۰۶) و روی زمین در کنار مستمندان می‌نشیند و با نان خالی‌شان هم‌سفره می‌شود (مجلسی، ۳۵: ۴۳) راهش پر رهرو باد!

وَاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْحَوْلِ وَالْأَحْوَالِ
مَا مَهَلَّتْ أَيْدِيَّ بَرَابَرِ بَرِّ الْمَوْلَى

دعای تحویل سال

۱۳ فروردین؛ روز طبیعت

گاه‌شمار ایران باستان سیزدهم فروردین را روزی فرخنده می‌داند که ایرانیان پس از ۱۲ روز جشن گرفتن و شادی کردن به دشت و صحرا می‌روند تا هم به‌طور رسمی پایان جشن‌های نوروزی را اعلام کنند و هم سبزه‌های خویش را به آب بسپارند و در آن روز از خداوند طلب سالی پر از باران و برکت کنند (موسوی‌لر، ۱۳۸۹: ۹). روز سیزده فروردین فرصت پیوندی عمیق و دوستی میان انسان و طبیعت را ایجاد می‌کند. بجاست همچنان که طبیعت با طراوتش ریشه‌ی امید و سرزندگی را به ما هدیه می‌دهد، ما نیز با حفظ طبیعت جاودانگی آن را تضمین کنیم.

۱۴ فروردین؛ آغاز ماه مبارک رمضان

بهار قرآن با وزش عطر خوش مناجات‌های شبانه، نوای روح‌بخش قرآن، زمزمه‌ی مستانه‌ی ریتنا و کرنش و سجود و سرسپردگی‌هایش، می‌آید تا رسم درست‌بندگی کردن را به ما بیاموزد. می‌آید تا تقوا را در درونمان جاری و درس صبر را سرلوحه‌ی زندگی‌مان کند. می‌آید تا یاد بگیریم اسب سرکش زبان را مهار کنیم و پنجره‌ی چشم را بر هر چیز نگشاییم تا بر روح و قلبمان پنجره‌های دیگری گشوده شوند. حرف‌زدن با محبوب را بیاموزیم و آن‌گاه نیمه‌های شب خود را در سیاهی آسمان رها کنیم و در گوش معبود زمزمه‌کنان بگوییم: «بِکَ عَرَفْتُکَ وَ أَنْتَ دَلَّلْتَنِي عَلَیکَ» (دعای ابوحمزه ثمالی).

منابع
۱. خمینی (ره)، روح‌الله صحیفه‌ی امام (ره)، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره) تهران.
۲. موسوی‌لر، محمدحسین (۱۳۹۰)، جشن‌های ایران باستان، خانه تاریخ و صنوبر ایرانی، تهران.
۳. ابن شهر آشوب، محمدبن علی الصفار، ج ۴، نسختی الکترونیکی، مؤسسه تحقیقات و نشر معارف اهل البیت (ع).
۴. شهیدی، محمدحسن (۱۳۶۵)، تحفه‌الواعظین، ج ۲، نشر محمدحسن شهیدی.
۴. مجلسی، محمدباقر، بی تا، بحارالانوار، دار الاحیاء التراث العربی، بیروت.

آبشار

فروردین ماه

دوره‌ی بیست و پنجم

شماره‌ی ۱۴۰۱۷

۳

فروردین مبارک

بیست و یکم رمضان، سالروز شهادت مولای مظلوم شعبان، حضرت علی (ع)، تسلیت باد!